

De Blackwell
Lessen

De Blackwell
Lessen

IVY Lessen # 4

Suzy K Quinn

De Blackwell Lessen

IVY Lessen serie # 4

Copyright © 2026 Suzy K Quinn

Originele titel The Blackwell Lessons

Vertaling: Eduard Meinema

Website: www.transfiction.nl

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Suzy K Quinn / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403912110

NUR 343

All rights reserved.

VOORWOORD

Joepie!

Je hebt mijn boek opgepakt. Wat in ieder geval betekent dat de cover goed is...

Ik kan nog steeds niet geloven dat zoveel mensen mijn boeken lezen.

Ik voel me elke dag weer nederig door dit feit.

Ik kan je niet genoeg bedanken.

Ik ben een praatgraag type en ik vind het heerlijk om met lezers te praten. Als je me vragen wilt stellen over de boeken of wilt kletsen over wat dan ook, neem dan contact met me op:

E-mail: suzykquinn@devoted-ebooks.com

Facebook.com/suzykquinn (Je kunt me een vriendschapsverzoek sturen. Ik hou van vrienden).

Twitter: [@suzykquinn](https://twitter.com/suzykquinn)

Ik heb ook een **website:** www.suzykquinn.com

Veel leesplezier,

Suzy Xxx

1

Mijn trouwdag.

Het was echt de beste dag van mijn leven tot nu toe.

De huwelijksceremonie is voorbij en nu hangen we wat rond op het zonnige grasveld.

Terwijl Marc en ik op het gras zitten en naar de ondergaande zon kijken, voel ik de liefde van familie en vrienden om ons heen.

Ik leun tegen Marc's brede schouder en denk aan de geloften die we onder een bladerdak van bomen hebben afgelegd.

Sophia Rose, ik beloof dat ik de rest van mijn leven van je zal houden...

Ik vond het geweldig dat onze ceremonie in de bossen achter Ivy College was. En dat Jen en Tanya mijn bruidsmeisjes waren. En dat Tom ons hielp onze geloften uit te spreken.

Ik kijk neer op mijn losse, witte zijden trouwjurk en weet dat ik niets beters had kunnen kiezen. Hij is mooi, ziet er een beetje natuurlijk uit en is en comfortabel. Niet te formeel. Ik zou me geërgerd hebben aan zo'n groot gesteven netachtig ding.

Hoewel de lucht roze-grijs is geworden, is het nog steeds warm.

Mijn handen dwalen af naar mijn buik. Zou ik echt al zwanger kunnen zijn? Ik weet dat het veel te vroeg is om dat te zeggen. Maar ...

Marc slaat zijn armen om me heen.

‘We gaan morgen naar de dokter,’ zegt hij.

Hij is zo knap in zijn gitzwarte pak, zijn kaak strak en gladgeschoren, zijn ogen intens blauw.

‘Oké.’

‘Misschien moet je straks van de kreeft afblijven. Voor het geval dat.’

Voor het avondeten barbecueën we kreeften en biefstuk.

‘Waarom?’ vraag ik.

‘Omdat zwangere vrouwen geen schaaldieren mogen eten.’

‘Ik denk dat je misschien in de war bent met sushi,’ lach ik. ‘Ik ben er vrij zeker van dat schelpdieren prima zijn. Maar goed. Misschien ben ik niet zwanger.’

‘Ik laat iemand uitzoeken hoe het zit met de schelpdieren-’

‘Nee!’ ik pak zijn hand. ‘We weten nog niet eens of ik zwanger ben. Ik wil niet dat iemand erachter komt. Het kan ook niets blijken te zijn.’

Marc fronst. ‘Sophia-’

‘Alsjeblieft Marc. Luister. Laat me het even Googelen, oké?’ Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en typ de vraag in. ‘Hier staat dat schelpdieren prima zijn.’

Terwijl we praten, steekt het personeel tuinkaarsen aan voor het avondfeest. Feeënlichtjes gloeien in de witte klokkententen die verspreid over het gazon staan.

‘Dit is echt de mooiste dag van mijn leven,’ zeg ik tegen Marc.

‘Ik ben blij dat te horen.’

‘Iedereen van wie we houden is hier.’

Nou ja, bijna iedereen.

Ik staar naar de lucht en denk aan mijn moeder. Ik was een kind toen ze stierf. Maar dat betekent niet dat ik haar niet mis op dit soort momenten. Het is grappig - ik heb eigenlijk de hele dag nog niet aan haar gedacht. Zelfs niet toen Marc en ik onze geloften uitspraken. Maar terwijl ik naar onze familie en vrienden op het grasveld kijk, voel ik een steek in mijn maag.

Ze was hier graag geweest. Het gras en de bomen ... en Marc ...

‘Sophia?’ Marc’s stem klinkt bezorgd. ‘Voel je je niet goed?’

‘Dat niet, maar ... mis jij je moeder vandaag?’

‘Wel, ik dacht daarnet aan haar.’ Marc staart naar de bomen. ‘Terwijl ik in het bos op je wachtte. Ik wenste dat ze je had kunnen ontmoeten. Ze zou van je gehouden hebben.’

‘Mijn moeder zou ook van jou gehouden hebben.’

‘Dus je mist je moeder?’

‘Een klein beetje. Alleen nu net. Niet de hele dag of zo.’ Ik kijk naar papa, die moet lachen om iets wat Denise zegt. ‘Papa mist haar meestal ook op dit soort momenten, maar ik denk dat hij vandaag een geweldige afleiding heeft. Dat is briljant. Toen mijn moeder wist dat ze doodging, zei ze: ‘Rouw niet om me. Vier me.’ Ze wilde niet dat we verdrietig waren. En ze wilde dat mijn vader weer lief zou hebben.’

‘Ze klinkt als een geweldige vrouw.’

‘Dat was ze.’

Ik kijk om me heen naar onze familie en vrienden en voel een gloed van geluk die verdrietige gedachten verdrijft.

Jen lacht met Leo. Tanya zit op de arm van Tom’s rolstoel en lacht aanbeddend naar hem. Papa grijnst naar Denise. Annabel zwaait met Daniel.

Moeder of geen moeder, ik ben echt gezegend.

Het is nog vroeg voor Jen en Leo, maar het ziet er veelbelovend uit. Leo blijft langer in Londen dan gepland. En ik weet dat het door Jen komt. Ze is elke avond in zijn appartement en wil niet zwijgen over hem.

Tanya bagatelliseert nog steeds hoe serieus zij en Tom zijn. Maar ik zie aan de manier waarop ze naar hem kijkt dat die twee serieus zijn. En Tanya heeft mijn trouwboeket gevangen. Dus je weet maar nooit...

Papa en Denise zeggen dat ze het rustig aan doen. Maar tegenwoordig brengen ze de meeste weekenden samen door.

Ik voel me een beetje verdrietig voor mijn ‘boze stiefmoeder’ Genoveva. Ze is nu helemaal alleen. De man waarmee ze vreemdging heeft haar gedumpt en papa is verder gegaan met Denise. Maar zoals Jen zegt, karma is soms een bitch. Genoveva kan alleen zichzelf de schuld geven. Ik zou willen dat Genoveva mijn broertje Sammy meer zou zien. Maar niemand van ons kan haar dwingen om een goede moeder te zijn.

Terwijl ik rondkijk naar onze familie en vrienden, zie ik Marc’s zus, Annabel, praten met een bewaker. Ze frons haar wenkbrauwen.

Annabel is de laatste tijd zo gelukkig. Nu ze eindelijk van haar heroïneverslaving af is en ze haar zoontje Daniel terug heeft. Maar nu ziet ze er... ik weet het niet. Bezorgd uit.

‘Marc,’ fluister ik. ‘Gaat het goed met je zus?’

Marc’s donkere wenkbrauwen veranderen in een frons.

‘Wacht hier,’ antwoordt hij, terwijl hij overeind springt.

Ik voel mezelf rillen, ook al is het niet koud.

Als Marc Annabel en de bewaker nadert, hoor ik woorden in de wind.

‘Nee. Natuurlijk kan hij niet binnenkomen.’

‘Hoe wist hij eigenlijk van vandaag?’

Ik sta op, mijn zijden ballerina’s zakken weg in het vochtige gras.

Dit is mijn trouwdag. Als er iets aan de hand is, wil ik dat weten.

Marc fronst als ik het gazon oversteek.

‘Wat gebeurt er?’ vraag ik, terwijl ik zijn arm pak.

‘Niets om je zorgen over te maken.’

‘Annabel? vraag ik.

Annabel werpt een blik op Marc. ‘Ik hou niet van geheimen bewaren. Niet meer.

‘Het is geen geheim,’ blaft Marc. ‘Het is Sophia’s tijd gewoon niet waard. Dit is onze trouwdag. Sophia heeft geen behoefte aan familiedrama.’

Annabel kijkt naar Daniel, die haar been vasthoudt. ‘Hé daar kleine man.’ Ze trekt hem mee in een knuffel. ‘Kom mee. Zullen we nog wat citroenschuimtaart gaan zoeken?’

Ze werpt Marc een gepijnigde blik toe terwijl ze Daniel over het gazon leidt.

Marc zucht. ‘Dat is het probleem met afkicken. Het heeft haar geleerd te verdomd eerlijk te zijn.’

‘Eerlijkheid is een goede zaak. Ik wil ook geen geheimen.’

‘Het is gewoon een familiedrama dat we kunnen missen op onze trouwdag. Oké?’

‘En het familiedrama zou zijn?’

Marc kijkt me met strenge blauwe ogen aan. ‘Sophia. Je hebt gehoord over de doos van Pandora...’

‘Ja,’ zeg ik. ‘En als *jij* je het herinnert, *ik* heb de doos van Pandora geopend. En kijk waar het me gebracht heeft. Trouwen met de liefde van mijn leven.’

Ik zie Marc vechten tegen een glimlach. ‘We moeten nog lang en gelukkig leven. Dat weet je toch?’

‘Ja,’ zeg ik. ‘En een deel van lang en gelukkig leven betekent eerlijk zijn tegen elkaar.’

‘Ik ben altijd eerlijk tegen je.’ Marc kust mijn voorhoofd. ‘Maar dit drama kan wachten. Goed, mevrouw Blackwell. Het is tijd om de taart aan te snijden.’

2

We gaan naar de grootste klokkentent, die zo groot is als een kerkzaal. Hij is van binnen en van buiten versierd met glinsterende feeëriek lichtjes en echte klimop.

Onze bruidstaart staat op een zilveren tafel in het midden.

Natuurlijk is de taart van chocolade. Vijf lagen heerlijk vochtige chocolade fudge cake met glanzend chocoladeglazuur.

Het is versierd met fondantrozen en klimopblaadjes, allemaal met de hand geschilderd.

Onze familie en vrienden verzamelen zich binnen, glimlachen en nemen champagne aan van obers.

‘Wilt u me vergezellen naar onze bruidstaart, Mrs Blackwell?’ vraagt Marc, terwijl hij me door de menigte begeleidt.

‘Het zal me een genoegen zijn, Mr Blackwell,’ zeg ik.

‘Laat me raden,’ zegt Jen terwijl we bij de taart staan, ‘de chocoladetaart was Sophs idee, toch?’

Iedereen lacht.

Marc geeft me een zilveren mes. Dan legt hij zijn hand op de mijne en snijden we de taart aan.

Een zijloen camera's en telefoons flitsen terwijl we twee keurige sneetjes maken. Dan haalt Marc er een plak uit en houdt de verkruimelde chocoladetaart aan mijn lippen.

‘Mrs Blackwell?’

‘Dank je.’ Ik leun voorover om een hap te nemen en voel me een beetje zelfbewust terwijl iedereen toekijkt.

Het publiek breekt in applaus uit en Marc en ik staan te lachen, ik probeer mijn chocoladeachtige mond te bedekken. Marc haalt mijn hand weg en kust me.

Opeens hoor ik het publiek niet meer. Alleen Marc en ik zijn nog over.

Nadat de taart is geserveerd, stelt de band zich op het gazon op en gaat iedereen naar buiten.

We huurden een lokale folkgroep genaamd ‘Green Fingers’ die al jaren in onze dorpskroeg spelen. De zangeres is een Iers meisje - Rita - met een prachtige stem.

‘Het is een genoegen om hier te zijn,’ vertelt Rita ons met haar zachte accent. En wat is een betere manier om het feest te beginnen dan met de eerste dans. Meneer en mevrouw Blackwell, wilt u naar voren komen alstublieft?’

‘Mag ik het genoegen van deze dans, Mrs Blackwell?’ vraagt Marc, zijn diepe stem dringt mijn maag binnen.

‘Dat mag je.’

Marc leidt me over het gazon.

Het publiek gaat uiteen en Marc en ik staan bij de band te midden van twinkkelende sprookjeslichtjes.

De band speelt ‘True Colours’ van Cyndi Lauper en Marc trekt me dicht tegen zich aan. Hij slaat een arm stevig om mijn middel en legt een hand op mijn wang.

Zijn blauwe ogen zijn zo helder vandaag.

Hij hoeft me niet te vertellen dat hij van me houdt. Zijn ogen zeggen het zonder woorden.

‘Kon je je voorstellen, toen je me voor het eerst ontmoette, dat we hier zouden eindigen?’ vraag ik.

‘Nee. Nog in geen miljoen jaar.’

‘Wat dacht je toen we elkaar voor het eerst ontmoetten?’

‘Ik dacht dat je verbazingwekkend was.’ Marc geeft zijn eigenzinnige halve glimlach. ‘Je zag iets in me wat bijna niemand ziet. Licht. Jij geloofde dat ik licht in me had.’

‘Ik kan me niet herinneren dat ik dat gezegd heb.’

‘Je zei dat er licht was in iedereen.’

‘Misschien bedoelde ik dat algemeen.’

‘Nee, dat bedoelde je niet.’

Ik lach. ‘Je hebt gelijk. Ik bedoelde inderdaad jou.’

Marc legt zijn voorhoofd tegen het mijne. ‘En ik word met de dag lichter. Elke dag die ik met jou doorbreng.’

Je hebt nog steeds een duistere kant, Mr Blackwell,’ zeg ik. ‘Dat is een van de dingen die ik zo leuk aan je vind.’

‘Is dat zo?’

‘Ja, inderdaad.’

Marc brengt zijn lippen naar de mijne. Hij kust me, eerst zachtjes en dan harder tot ik naar adem snak.

Ik trek me terug. ‘Rustig aan, Mr Blackwell. Bewaar iets voor de huwelijksreis.’

‘Ik denk dat we nog niet op huwelijksreis moeten gaan. Niet voordat je naar de dokter bent geweest.’

Ik legde mijn hoofd op zijn schouder. ‘Misschien heb je gelijk. Voor het geval dat. Marc ... Wat als dat zo is? Is het niet te vroeg voor een baby?’

‘Nee. Ik denk niet dat het te vroeg is. Wil je vanavond een test doen? Ik kan Rodney eropuit sturen en...’

‘Nee!’ Ik schrik van het volume van mijn stem.

‘Sophia?’

‘Ik wil gewoon... Ik wil dat *niemand* vandaag iets weet. Is dat goed?’

‘Het is oké.’ Marc strijkt door mijn haar. ‘Alles wat jij nu wilt. Oké? Alles wat jij wilt.’

Oorspronkelijk hadden we gepland om na de bruiloft een nachtvlucht naar Venetië te maken met Marc’s privéjet met een luxe slaapkamer aan boord. Maar terwijl de limo ons wegrijdt van Ivy College, vraagt Marc aan Keith om ons naar het herenhuis in Londen te brengen.

‘Het herenhuis?’ vraag ik. ‘Niet de boerderij?’

‘Ik regel dat je morgenochtend meteen naar een arts in Harley Street gaat,’ zegt Marc. ‘Het is verstandig om in Londen te blijven.’

‘Oké,’ mompel ik, terwijl ik tegen zijn schouder leun. ‘Marc?’

‘Ja Sophia.’

‘Dank je.’

‘Waarvoor?’

‘Voor de beste dag van mijn leven.’

Marc schenkt me die eigenzinnige glimlach van hem. ‘De dag is nog niet voorbij.’

3

Terug in het herenhuis draagt Marc me naar boven. Maar in plaats van naar de slaapkamer, brengt hij me naar de enorme, marmeren badkamer.

De lichten zijn gedimd en oranje, als kaarslicht. Maar boven de wasbak zijn ze fluorescerend, goed genoeg om je make-up te doen en je tanden te poetsen.

Marc zit op de rand van het reusachtige roodkeramische bad en zet me op zijn knie terwijl hij stomend heet water laat lopen. Dan helpt hij me uit mijn trouwjurk.

‘Ik dacht dat je wel van een bad zou willen.’

‘Is het niet een beetje laat?’

‘Spreek je man niet tegen.’ Hij maakt mijn beha los en helpt me uit mijn slipje te klimmen. ‘Ga in bad.’

Ik trek een plagerige wenkbrauw op. ‘Gaat het getrouwde leven zo worden? Dat je me commandeert?’

Marc schenkt me zijn smeltlach. ‘Precies goed. Stap nu in, Mrs Blackwell. Voordat het water koud wordt.’

Ik beklim de treden naar het marmeren bad en laat een voet in het water zakken.

‘Het is heet,’ zeg ik.

‘Des te beter om het bloed te laten stromen. Ga zitten.’

Ik stap meteen in bad en ga in het hete water zitten.

‘Ga nu liggen.’

‘Marc, ik-’

‘Doe wat je gezegd wordt, Mrs Blackwell. Of er zullen consequenties zijn.’

‘Wat voor gevolgen?’

Marc trekt zijn lippen samen. ‘Gevolgen.’

‘Eh...’ Ik ga met mijn vingers over het wateroppervlak, ‘ik heb echt nog geen zin om in het water te liggen.’

Marc’s glimlach wordt groter. ‘Is dat zo? Nou, Mrs Blackwell. Nu we getrouwd zijn, zal ik ongehoorzaamheid heel, heel serieus nemen.’

Mijn adem versnelt. ‘Hoe serieus?’

‘Heel serieus.’ Marc trekt zijn kleren uit en ik kijk hoe zijn mooie, gespierde lichaam gloeit onder het flikkerende licht.

Zijn huid is bleek en gaaf, zijn ledematen lang en mager, perfect gespierd.

Hij stapt in bad, knielt achter me en legt zijn handen op mijn schouders.

‘Klaar om te zien hoe serieus ik ben?’

‘Ja,’ stamel ik.

Hij pakt een stuk zeep en legt een hand tegen de onderkant van mijn rug, waarna hij de zeep langzaam en vastberaden naar mijn nek laat lopen.

Zijn aanraking is zo beheerst. Zo precies.

Zodra de zeep mijn nek bereikt, legt Marc mijn haar rond zijn handpalm en trekt het strak. Dan draait hij mijn hoofd en kust me.

Als hij me loslaat, snak ik naar adem.

‘Buig over de badkuip.’

Zonder iets te zeggen ga ik op mijn knieën zitten en leun voorover zodat mijn borsten tegen het koude marmer drukken en mijn achterste uit het water komt.

Marc zeept mijn billen in met cirkelende bewegingen. ‘Je bent al rood. Maar het kan altijd beter.’

Hij legt de zeep op een marmeren richel. Dan komt zijn hand hard neer op mijn billen.

Pets.

Pets.

Pets.

Ik hijg en kreun, mijn vingers grijpen naar het koude marmer.

‘Goed?’ vraagt Marc.

‘Ja.’

Zijn hand komt weer naar beneden. Drie keer. Zes keer... Ik raak de tel kwijt.

Net als ik aangenaam pijn begin te krijgen, stopt Marc en wrijft met zijn handpalm rond en rond over mijn prikkende

huid. Dan glijdt zijn hand tussen mijn dijen, omhoog en rond, en maakt tintelende cirkels op alle juiste plaatsen.

Zijn hand glijdt weer vrij en hij slaat me weer als net daarvoor. Langzaam. Ritmisch. Met net genoeg tijd ertussen om me te laten smachten naar meer.

‘*Ooohhh.*’

Hij pakt mijn haar en trekt mijn hoofd naar achteren. ‘Ik geniet ervan om je te disciplineren.’

‘Oh *god,*’ kreun ik.

Marc draait me om. Hij scant mijn gezicht even, zijn ogen stormachtig. Dan kust hij me met een verrassende zachtheid en trekt me op zijn schoot, mijn benen rond zijn heupen.

Ik voel zijn hardheid in het water tussen mijn dijen.

Hij laat een beetje van zichzelf in me glijden. Genoeg om me te plagen en me naar meer te laten verlangen.

Ik kreun en grijp zijn sterke, gespierde armen.

‘Meer. Alsjeblieft! Geef me meer.’

‘Aangezien het onze trouwdag is...’

Hij trekt me op hem en ik slaak een kreet van genot als hij diep in me gaat.

‘Niet bewegen,’ instrueert hij, terwijl hij me met een sterke arm op zijn schoot vastpint.

Hij leunt voorover om de zeep weer op te pakken. Dan pakt hij mijn arm en wast hem zachtjes van boven naar beneden.

Ik kreun van genot bij de zachte bewegingen op mijn huid en het volle gevoel van hem in mij.

Marc beweegt de zeep over mijn nek. Dan langs mijn andere arm.

Als hij de zeep naar mijn borsten brengt, laat ik mijn hoofd achterover vallen van genot.

Hij maakt rondjes en wast me voorzichtig en precies. Dan wast hij mijn buik en rug.

Ik voel hem de hele tijd in me en elke kleine schokkende beweging stuurt rillingen van genot door mijn lichaam.

‘Toen ik jonger was,’ fluistert Marc terwijl hij de zeep tussen mijn benen laat vallen, ‘spoelden ze op school onze monden uit. Voor slecht gedrag.’

‘Was jij slecht op school?’

‘Heel erg.’

Marc begint heen en weer te schommelen en de zeep beweegt met hem mee.

‘Oh Marc. *Marc.*’ Mijn hoofd valt weer achterover als ik op zijn schoot wieg, en mijn haar valt naar beneden zodat de uiteinden het water raken.

Marc kantelt zijn heupen naar voren zodat de zeep harder over me heen wrijft. Zijn uitdrukking is streng en meedogenloos.

‘Oh god. *Ooooooh,*’ kreun ik.

Ik werp me tegen zijn borst en sla mijn armen om zijn brede schouders terwijl zijn tempo toeneemt.

Marc strijkt het natte haar van mijn wang en houdt me stevig vast.

De glibberige zeep doet wonderbaarlijke dingen tussen mijn benen als Marc beweegt.

Ik voel zijn prachtige harde spieren tegen mijn borsten en ruik zijn verbazingwekkende, knapperige, schone huid en haar.

Marc pakt mijn billen en tilt me op en neer in het water.

Splash, splash, splash.

Ik kan het niet meer verdragen.

‘Oh god! God! Marc! Ik ga klaarkomen.’

Brandende hitte verspreidt zich tussen mijn benen en over mijn hele lichaam.

Het voelt zo heerlijk in het warme water. Ik laat mijn ogen dichtvallen. Elk deel van me voelt zacht en mooi.

‘Ja. *Ja*,’ zegt Marc. ‘Sophia. Ja! *Sophia*.’ Hij duwt zichzelf harder in me en dan komt hij ook, trekt me op zijn schoot en knijpt in mijn billen.

We houden elkaar stevig vast.

Het water kabbelt om ons heen.

Na een moment kijken we in elkaars ogen, we ademen snel.

‘Zo.’ Marc draait mijn natte haar in het rond en knijpt er water uit. ‘Nog steeds de beste dag van je leven?’

‘Zeker weten.’

4

Ik word de volgende ochtend wakker in de slaapkamer van het herenhuis, omringd door pluizige witte donzige kussens.

‘Goedemorgen,’ zeg ik, terwijl ik Marc’s mooie profiel zie oplichten in het zonlicht terwijl hij naast me ligt.

‘Goedemorgen Mrs Blackwell.’

Ik voel een grijns om mijn lippen trekken. ‘We zijn gisteren toch getrouwd?’

‘Ja. En nu ben je voor altijd van mij.’

‘Ik was altijd al van jou,’ fluister ik. ‘Getrouwd of niet.’

‘Maar nu weet iedereen het ook. Andere mannen, in het bijzonder.’

Ik lach. ‘Dat jij me wilt, betekent niet dat elke andere man dat ook wil.’

‘Oh geloof me - dat doen ze,’ zegt Marc. ‘Je bent gewoon te schattig en onschuldig voor de meeste mannen om je voorbij te laten gaan.’

‘Ik zal je op je woord moeten geloven.’

‘Ik dacht dat je nooit meer wakker zou worden.’

‘Hoe laat is het?’ mompel ik.

‘Bijna negen uur. Als je nog langer had geslapen, had ik koud water over je heen gegoooid.’

‘Dat zou je niet doen!’

Marc lacht. ‘Nee, dat zou ik niet doen. Nou ja - niet om je wakker te maken. Er zijn leukere manieren om koud water te gebruiken.’

‘Zijn die er?’

‘Ja. En als je echtgenoot en voormalig leraar is het mijn plicht om je *alle* denkbare manieren te laten zien.’ Hij kust mijn nek en fluistert: ‘Maar nu wacht de dokter. Kom op *sleeping beauty*. Opstaan en stralen.’

‘Zo vroeg?’

‘Ja. Ontbijt in de limo. Je hebt zelfs tijd voor een snelle douche.’

‘Na het bad van gisteravond? Zeg je dat ik moet douchen?’

Marc strijkt met zijn vingers door mijn haar. ‘Het zou me niet uitmaken als je nooit meer doucht. Maar ik weet dat je het fijn vindt om elke ochtend te douchen. En ik ben niet van plan je een pleziertje te ontnemen, hoe klein ook.’

Ik trek mezelf overeind en zie het glanzende zilveren bandje om mijn vinger.

‘Marc. We zijn *getrouwd*.’

‘Ik ben blij dat je het nog weet.’

‘Ik ben *Mrs* Blackwell ...’

‘Correct. Jij bent mijn vrouw. En ik zal voor je zorgen, Mrs Blackwell, tot op je laatste dag. Ik zal je nooit als vanzelfsprekend beschouwen. Je zult de rest van ons getrouwde leven op een voetstuk staan.’

‘Hoe heb ik zoveel geluk gehad?’

Marc’s ogen zijn helder en zacht. ‘Ik ben het die geluk heeft. Dat jij me accepteert. En van me houdt. Voor wat ik ben.’ Hij klapt scherp in zijn handen. ‘Juist. De dokter.’

‘Kunnen we niet een klein beetje later zijn?’ smeeik ik, terwijl ik mijn lichaam naar hem toe schuifel. ‘We hebben ons huwelijk nog niet *echt* geconsumeerd in bed, en-’

Marc haalt diep adem. ‘Jij, Mrs Blackwell, stelt het laatste restje van mijn zelfbeheersing op de proef.’

‘Maar zou het zo erg zijn als we gewoon-’

‘Je hebt een afspraak. Ik ben nooit te laat, wat betekent dat *jij* ook niet te laat zult komen. Hoeveel verleiding je ook op mijn pad gooit. Jouw gezondheid is belangrijker dan wat dan ook.’

‘Maar er is helemaal niets *mis* met me.’

‘Ik heb niet gezegd dat dat zo was.’ De glimlach is terug op Marc’s gezicht. ‘Sterker nog, ik hoop dat de dokter zal bevestigen dat alles heel erg goed is.’

5

In de limo krijg ik een aanval van zenuwen.

Gisteren dacht ik dat ik zwanger kon zijn... het was niet echt. Maar nu weten we het misschien zeker. Wat als het zo is? Is het te vroeg? Zal Marc er echt blij mee zijn?

Zoals gewoonlijk voel ik me door mijn zenuwen een beetje misselijk. En ik wil niets eten of drinken.

Marc heeft een heel ontbijtmenu besteld voor de limousinerit - vers fruit, kaneelbriochebroodjes, bagels met gerookte zalm. Het is heerlijk eten, perfect gepresenteerd, maar de gedachte aan eten maakt me misselijk.

Marc probeert me over te halen als een bezorgde ouder.

‘Gewoon een slokje vruchtensap? Een klein hapje brioche? Je moet iets eten, Sophia. Het is niet goed om niet te eten.’

‘Ik kan het echt niet.’ Ik leun tegen zijn schouder. ‘Het spijt me zo Marc. Het ziet er allemaal heerlijk uit, maar ik kan het niet.’

Hij strijkt door mijn haar. ‘Je hoeft geen spijt te hebben. Word je misselijk van de geur van eten? Ik kan alles wegdoen.’ Hij springt naar voren en bonkt op het glas. ‘Keith, misschien moeten we even stoppen-’

De auto vertraagt.

‘Nee, nee, het is goed,’ zeg ik met klem. ‘We zijn er zo.’ Ik slik en kijk uit het raam, terwijl ik de misselijkheid probeer te bedwingen.

Ik word nog nerveuzer als de auto Harley Street oprijdt.

‘Deze gebouwen lijken op jouw herenhuis,’ zeg ik terwijl ik naar de prachtige Georgische huizen van drie verdiepingen kijk.

‘*Ons* herenhuis,’ zegt Marc, terwijl hij me naar een glimmende zwarte deur leidt. ‘Sinds gisteren is de helft wettelijk van jou.’

‘Wauw,’ zeg ik. Misschien moet ik mijn helft verkopen en de wereld rondreizen.

‘Als ik maar met je mee kan reizen.’

‘Alsof ik ergens naartoe zou reizen zonder jou.’

Bij de deur hangt een glimmend koperen plaatje met de tekst ‘Dokter Karen Christian - privéarts’.

‘Hoe goed ken je deze dokter?’ vraag ik.

‘Ik ken haar helemaal niet,’ zegt Marc. ‘Maar ze wordt als beste aanbevolen.’

‘Van wie?’

‘*Door* wie.’ Marc glimlacht. ‘Ze wordt aanbevolen door Denise Crompton. Blij?’

‘Ja.’

Marc opent de deur en we vinden een schone, rustige wachtruimte met glazen salontafels en leren banken.

‘Het is stil,’ merk ik op, terwijl ik om me heen kijk.

‘Natuurlijk,’ zegt Marc. ‘Ik wilde niet dat iemand naar je zou staren.’

‘Wat heb je gedaan - alle andere patiënten verbieden om te komen?’

‘Bij wijze van spreken.’ Marc trekt zijn lippen samen. ‘Ik heb vanmorgen elke afspraak in de kliniek volgeboekt.’

‘Marc, je hoefde niet...’

‘Jawel, dat moest.’

Een deur gaat krakend open en een dame in een groen verpleegstersuniform verschijnt.

‘Mrs Blackwell. Precies op tijd.’

Het duurt even voor ik me realiseer dat ze het over mij heeft.

Ik kan het niet laten om een grijns met Marc te delen. ‘Heb je me geboekt als Mrs Blackwell?’

‘Het is je naam.’

De verpleegster glimlacht. ‘Komt u alstublieft deze kant op? Dr. Christian kan u nu ontvangen.’

6

Dr. Christian is een glimlachende vrouw van in de zestig. Ze draagt een net zwart pak. Haar grijze haar is netjes geknipt en haar gezicht is gerimpeld met lachrimpeltjes.

Ze schudt me hartelijk de hand. ‘Aangenaam kennis te maken, Mrs Blackwell. De bruiloft was gisteren, hoorde ik?’

‘Ja.’ Ik knik.

‘En je vindt het goed dat Mr Blackwell blijft?’

‘Ja, zeker weten.’ Ik schuif mijn hand in die van Marc.

‘Neemt u alstublieft plaats.’ Dr. Christian gebaart naar een comfortabel uitzierende leren bank en Marc en ik gaan zitten - ik nog steeds met Marc’s hand in mijn handen.

‘Wel. Wat is het probleem?’ vraagt Dr. Christian.

‘Eh ... nou het is niet echt een probleem.’ Ik voel mezelf glimlachen. ‘Ik denk dat ik zwanger zou kunnen zijn.’

‘Waarom denk je dat?’

Ik haal mijn schouders op en voel me onnozel. ‘Ik heb gewoon ... het is een gevoel denk ik.’

‘Er is niets mis met gevoelens. De intuïtie van een vrouw is heel krachtig. Vooral als het om haar gezondheid gaat. Oké - een zwangerschapstest is dus vrij eenvoudig.’ Ze opent een lade en haalt er een wit staafje uit. ‘Als je even op dit staafje zou

willen plassen voor me en het terugbrengen. Over een paar minuten weten we het. Er is een toilet buiten.'

Gehoorzaam pak ik het staafje en ga naar buiten.

Het is een beetje ongemakkelijk om het staafje vast te houden terwijl ik plas, maar het lukt me. Daarna heb ik de vernederende taak om hem terug de kamer in te brengen.

'Het is goed,' stelt dr. Christian me gerust. 'Ik doe dit zo vaak. Je hoeft je niet te schamen.'

'Bedankt,' mompel ik, terwijl ze het witte stokje op een servet legt.

Ik ga zitten en pak Marc's hand.

Marc knijpt in mijn vingers.

'Oké,' zegt dr. Christian, terwijl ze naar het witte staafje kijkt. 'Sophia. De test vertelt me dat je niet zwanger bent.'

'Niet?'

'Wanneer was je voor het laatst ongesteld?'

'Misschien drie weken geleden?'

Dr. Christian glimlacht. 'Dan is het nog te vroeg om dat te zeggen. De test zoekt naar zwangerschapshormonen. Maar die zijn er pas een paar weken nadat de zwangerschap is begonnen. Ben je vrij regelmatig? Ik bedoel, menstrueer je regelmatig?'

'Ja. Vrij regelmatig. Ik bedoel, misschien een dag of twee hier en daar ...'

'En mag ik vragen - zijn er veel momenten geweest... zonder anticonceptie?'

Nu voel ik me *echt* stom. ‘Twee keer,’ geef ik toe.

‘Dus kom over twee weken terug en dan doen we de test opnieuw.’

‘Twee *weken*? Moeten we echt zo lang wachten?’

‘Ik weet dat het frustrerend is. Het niet weten. Ik heb het zelf ook meegemaakt, geloof me. Maar als er één ding is dat een zwangerschap je zal leren, dan is het geduld.’

‘Denkt u dat ik zwanger ben?’ vraag ik. ‘Ik bedoel ... tests daargelaten en alles. U bent arts. U hebt veel vrouwen gezien. Wat denkt u? Volgens uw medische mening.’

‘Eerlijk gezegd zou ik daar niet over kunnen oordelen,’ zegt Dr. Christian. Het zou onprofessioneel van me zijn om hoe dan ook een mening te geven. Ik boek je over twee weken in voor een nieuwe afspraak. Misschien ben je al zwanger. Maar de kans daarop... als het maar twee keer was, ben je het waarschijnlijk niet. Er is geen haast bij, oké? Je bent nog maar net getrouwd.’

Ik weet dat Dr. Christian gelijk heeft. Maar verrassend genoeg doet mijn binnenste pijn van teleurstelling.

Hoewel de timing helemaal verkeerd was, voelde het goed om te denken dat ik Marc’s baby droeg

7

‘Je bent teleurgesteld,’ zegt Marc terwijl we naar de limo lopen.

Ik knik en voel tranen opwellen onder mijn wimpers. ‘Sorry. Ik weet niet waarom ik zo van streek ben. We zijn nog maar net getrouwd. Het is toch nog te vroeg voor een baby. Dit is stom.’

‘Het is niet stom.’ Marc slaat een arm om me heen.

‘Ben je teleurgesteld?’ vraag ik.

‘Ik? Hoe zou ik dat kunnen zijn? Ik ben net getrouwd met het meest perfecte meisje ter wereld.’

‘Je weet wat ik bedoel. Vond je het een leuk idee dat ik zwanger was?’

‘Natuurlijk wel.’ Marc knijpt me steviger tegen zich aan. ‘Maar Dr. Christian heeft niet gezegd dat je niet zwanger bent. Ze zei alleen dat het nog te vroeg was om dat te zeggen. En er is geen haast bij. Voor mij was het een opluchting om je na te laten kijken. Vooral na hoe je je voelde in de auto.’

‘Dat waren gewoon zenuwen.’

‘Hoe gaat het nu met die zenuwen?’

‘Een beetje beter. Ik voel me gewoon leeggelopen, dat is alles. Toen ik dacht dat ik zwanger was, had ik zo’n heerlijk opgewonden gevoel. Maar nu voel ik me een beetje leeg.’

Verdrietig. Gek, hè? Ik weet niet waarom. Ik bedoel, het is nog te vroeg...'

'Over twee weken krijg je dat opgewonden gevoel misschien weer terug.'

Ik probeer te glimlachen. 'Ik weet het. Het spijt me van dit alles. Dat ik zo dramatisch doe... ik was er gewoon zo zeker van. En nu ... dat de test negatief is ...

Marc leunt voorover om me te kussen en ik voel mijn lichaam in het zijne smelten.

De kus is zacht en teder en ik voel de koude teleurstelling omslaan in warmte.

'Maar,' mompelt Marc. 'U, Mrs Blackwell, hebt nog niet ontbeten. En als u zwanger bent, is het belangrijk dat u goed gevoed bent.'

'Ik heb nu wel een klein beetje honger,' geef ik toe.

'Goed. Dan trakteer ik je op ontbijt en daarna ga ik met je winkelen. We zijn tenslotte in Londen.'

'Winkelen? vraag ik. 'Waarvoor?'

'Iets heel belangrijks.'

'Waar gaan we precies heen?' vraag ik als de limo Covent Garden binnenrijdt.

'Een heel goed restaurant,' zegt Marc. 'Er is er een in New York. Daar ging ik altijd heen. En die in Londen is net zo goed.'

‘Ben ik oké gekleed voor een restaurant?’ vraag ik.

Ik draag een losse, bloemige jurk en mijn haar is in een paardenstaart naar achteren getrokken.

Marc is zoals gewoonlijk onberispelijk verzorgd in een zwart colbert, T-shirt en jeans. Zijn zacht bruine haar hangt schattig over zijn voorhoofd en zijn blauwe ogen zijn intens en helder als altijd.

Marc’s mondhoeken kantelen. ‘Oké? Dat is een woord dat ik nooit zou gebruiken om jou te beschrijven. Je bent een miljoen keer beter dan oké. Het maakt niet uit wat je aan hebt.’

‘Ze zeggen dat liefde blind maakt,’ plaag ik.

Marc’s ogen worden hard en serieus. ‘Sophia, elk restaurant zou blij zijn om jou als klant te hebben. Vergeet dat nooit.’

‘We hebben niet allemaal jouw vertrouwen.’

‘Ik was niet altijd zelfverzekerd. Het was iets waar ik aan moest werken.’

‘Jij? Geen vertrouwen? Dat geloof ik niet.’

‘Geloof het maar. Als kind was ik ontzettend verlegen. Elke auditie was een nachtmerrie. Al die nieuwe gezichten. Maar toen ik begon met acteren...’

‘Verdween je verlegenheid volledig,’ eindig ik.

‘Hoe wist je dat ik dat ging zeggen?’

‘Omdat ik precies hetzelfde voel.’

8

De limo stopt voor een mooi restaurant met een donkerhouten voorgevel. Door het enorme glazen raam zie ik knapperige baguettes, broden en gebakjes onder oranje lampen.

‘Na u, Mrs Blackwell,’ zegt Marc terwijl hij de deur opent.

Ik glimlach. ‘Ik kan nog steeds niet wennen aan die naam.’

‘Grappig. Omdat het bij je past.’

Het restaurant ruikt naar gebakken brood, vanille en chocolade.

Mijn maag rommelt.

‘Ik heb nu *echt* honger,’ zeg ik tegen Marc terwijl ik zijn hand pak.

Een blonde serveerster begroet ons bij de deur.

‘Hai. Hoe gaat het met jullie vandaag? Ik zal je even een plaats aanwijzen. Is bij het raam goed?’

Ik zie dat ze haar best doet om Marc niet aan te staren.

‘Iets meer naar binnen zou beter zijn,’ zegt Marc.

‘Natuurlijk!’ zegt de serveerster, met haar stem opeens heel hoog. ‘Stom van me. Natuurlijk wil je niet bij het raam zitten. Ik bedoel... eh... ik neem aan dat er fotografen zijn en...’

‘Hier is goed,’ zegt Marc en hij wijst naar een hokje.

‘Zeker!’ piept de serveerster. ‘Ik haal wat menukaarten voor jullie.’

Ik heb echt met haar te doen. Er was een tijd dat ik mezelf probeerde tegen te houden om naar Marc te staren. Ik voel een gelukzalige rilling als ik me realiseer dat ik nu naar hem kan kijken wanneer ik maar wil.

‘Ga je me nu vertellen over dat winkeltripje?’ vraag ik, terwijl ik in het houten hokje schuif.

Marc neemt menu’s aan van de serveerster. ‘Geduld mevrouw Blackwell. Is dat niet wat de goede dokter u vanmorgen vertelde? Alle goede dingen komen toe aan wie wacht.’

‘Je kunt soms gekmakend zijn. Dat weet je toch?’

‘Ik streef ernaar om te behagen.’

Ik staar naar het menu.

Roerei met krab uit Cornwall

Hazelnootwafels

Gekookte eieren met Parmezaanse kaassticks ...

‘Dit menu ziet er geweldig uit,’ zeg ik. ‘Ik weet niet wat ik moet kiezen.’

‘Wil je dat ik voor je bestel?’

‘Ja graag.’ Ik overhandig hem het menu.

Ik word nog steeds een beetje bang van chique restaurants. Ik wil niet iets bestellen en het verkeerd uitspreken.

Marc roept de serveerster. ‘Mevrouw Blackwell neemt een mandje met brood en pastries, een volledig Engels ontbijt, jus d’orange en warme chocolademelk.’

‘En voor jou meneer Blackwell? De serveerster herpakt zich nu ze zich realiseert dat ze misschien te familiair was. ‘Ik bedoel ...voor u meneer.’ Ze schenkt een slappe glimlach.

Marc werpt haar zijn oogverblindende Hollywood-grijns toe.

‘Zwarte koffie. En een broodje spek. Plus een broodje zuurdesem - die laatste twee om mee te nemen.’

Het meisje zwijmelt bijna ter plekke. Ze houdt haar pen stevig vast. ‘Ik ben zo terug met uw eten.’

‘Waarom het spekbroadje en het desembroad?’ vraag ik. ‘Ben je van plan een snack mee te nemen als we boodschappen gaan doen?’

Marc glimlacht. ‘Ze zijn voor Keith. Hij is dol op de bacon sandwiches hier. En het brood is het lievelingsbrood van zijn vrouw.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Ik neem Keith hier regelmatig mee naartoe voor ontbijt. En hij nam laatst een brood mee naar huis en vertelde me dat zijn vrouw het heerlijk vond.’

‘Heb je Keith meegenomen om hier te eten?’

‘Heel vaak. Ik geef mijn personeel te eten, weet je.’